

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie petycji Maryi Karpuszek, wdowy po inżynierze krajowego biura melioracyjnego, o podwyższenie pensyi.

W y s o k i S e j m i e !

Wdowa po śp. Sewerynie Karpuszek, inżynierze krajowego biura melioracyjnego, pobierała przyznaną jej dekretem Wydziału krajowego z dnia 14. października 1888 roku l. 44.579 dożywotną roczną pensyę w kwocie 350 zlr. wymierzoną podług przepisów wówczas obowiązujących o wydanych dla wdów po c. k. urzędnikach państwowych.

Nadto pobierała wdowa pomieniona na podstawie uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 24. stycznia 1889 r., powziętej w załatwieniu odnośnej jej prośby, także dodatek roczny po 50 zlr. przyznany dla jej trojga małoletnich i niezaopatrzonych dzieci.

Na ubiegłej sesji sejmowej wniosła Marya Karpuszkowa ponowną petycyę z prośbą o podwyższenie jej pensyi do kwoty, odpowiadającej przepisom statutu emerytalnego dla urzędników i sług krajowych, uchwalonego przez Wysoki Sejm dnia 21. stycznia 1889 r., t. j. do kwoty 600 zlr. a. w.

Uchwałą z dnia 7. lutego 1895 r. odstąpił Wysoki Sejm wspomnianą petycyę Wydziałowi krajowemu do zbadania i postawienia wniosku na przyszłej sesji sejmowej.

W międzyczasie zmarła wdowa Marya Karpuszkowa mianowicie dnia 10. października 1895 r., osierocając troje dzieci, a z tych dwoje wcale niezaopatrzonych: Adama Olgierda i Helenę Janinę, najstarsza bowiem córka Aniela Filipina wyszła za mąż z początkiem b. r. wskutek czego przyznane dla niej zaopatrzenie zamknięte zostało z dniem 1. marca b. r.

Na odnośne podanie opiekuna sierót Wydział krajowy dekretem z dnia 29. października 1895 r. lW. 68.224 przyznał im pensyę sierocińską w łącznej kwocie 140 zlr., a to stosownie do postanowienia statutu emerytalnego t. j. w wysokości 20% od pensyi w kwocie 350 zlr. pobieranej przez ich matkę, a nadto pozostawił im przyzwolony wyż powołaną uchwałą sejmową dodatek na wychowanie po 50 zlr.

Wykonując polecenie Wysokiego Sejmu powyżej powołane Wydział krajowy z uwagi, iż prawo do poboru rzeczzonego dodatku na wychowanie stosownie do postanowień §. 24. ust. 3. statutu emerytalnego gaśnie wskutek przyznania pensyi sierocińskiej, z uwagi dalej, iż pozostałe sieroty nie posiadają żadnego majątku a położenie ich przez śmierć matki znacznie się pogorszyło, z uwagi wreszcie na trudne stosunki wychowania i wykształcenia dzieci o tak szczupłych środkach, postanowił petycyę ś. p. Karpuszkowej zalecić łasce Wys. Sejmu o tyle, ażeby przyznany wdowie uchwałą z dnia 24. stycznia 1889 r. dodatek na wychowanie dzieci, dla każdego po 50 zlr. rocznie Wysoki Sejm i nadal przyzwolić raczył.

Przez przywołanie na pobór owego dodatku i nadal stałoby się prośbie zmarłej pentki w zupełności zadość, gdyż wrazie przyznania jej pensyi wdowiej w żądanej kwocie 600 złr. wynosiłaby pensya sieroca dla każdego dziecka po 120 złr. czyli tę samą kwotę, jaką obecnie sieroty te pobierają.

Wydział krajowy uprasza tedy:

Wysoki Sejm raczy uchwalić: przyznane uchwałą sejmową z dnia 24. stycznia 1889 r. prawo do poboru dodatku na wychowanie po 50 złr. rocznie pozostawia się i nadal w mocy dla małoletnich po ś. p. Sewerynie i Maryi Karpuszkach pozostałych sierót: Adama Olgierda 2 im. i Heleny Janiny 2 im. Karpuszków a to, aż do wieku normalnego.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Lwów, dnia 17. grudnia 1895 r.

Marszałek krajowy:

St. hr. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału kraj.